N°. 211. 1854.

DE GRONDWET.

VERSCHIJNT
Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

PRIJS DER ADVERTENTIEN:
Van één tot zes regels. . . . . . . *f* 1.00.
Voor elken regel meer. . . . . „ 0.15.
Behalve de 35 cts. zegelgeld.
Aankondigingen van geboorte, huwelijken en overlijden, worden geplaatst tegen betaling van *f* 1, het zegelregt daaronder begrepen.

ZATURDAG 28 JANUARIJ.

UITGEVER-DIRECTEUR:
C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

ABONNEMENTSPRIJS:
Voor 's Gravenhage per 3 maanden . . . . . . *f* 4.50.
Voor de overige steden des Rijks . . . . „ 5.[illegible]

Hoofd-Bureau voor Ned. Oost-Indië:
VAN HAREN NOMAN EN KOLFF, te Batavia.
Prijs franco per Landmail voor Java en buitenbezittingen, per jaar, met vooruitbetaling bij het nemen van het abonnement *f* 70, Ned. Cour.

Slavernij.

De quaestie der slavernij in onze Oost- en West-Indische bezittingen [illegible] dan op den voorgrond treden. Zij is eene zoo groote anomalie in de koloniën van een vrij moederland, dat zij nu en dan de ongerijmdheid van haar bestaan duidelijk maken moet. Wij herinneren, dat in een vorig ontwerp op het beleid der regering van Nederl. Indië, een artikel 113 voorkwam, waarin men zoo verre tot regtvaardigheid naderde, dat men de vrijheid wilde toestaan aan die kinderen der slavinnen, die nog geboren moeten worden! Dergelijke „roekelooze vrijgevigheid" schijnt minder in den geest te vallen van hen, aan wie het vormen van een nieuw wets-ontwerp is toevertrouwd: ten minste dat artikel 113 is in het aangebodene ontwerp niet opgenomen.

Wij veroorloven ons een beroep te doen op alle edele gevoelens, die nog bij de Nederlandsche natie kunnen bestaan, opdat zij moge opkomen tegen de instandhouding der slavernij, wier voortdurend bestaan ons, in dat opzigt, heeft vernederd, in gezelschap van de Vereenigde Staten van Amerika en van Spanje, tot den laagsten rang onder de beschaafde volkeren.

Het is inderdaad zonderling, dat Nederland, hetgeen zich met zooveel opoffering vrijvocht van het juk van Spanje, dat de Vereenigde Staten van Amerika, die zich moedig van het hun onregtvaardig belastende moederland losmaakten, zich nu zouden vereenigen in de schande met Spanje.

In de Grondwet der Amerikaansche republiek wordt elkeen verklaard te zijn vrij, en de Nederlandsche Grondwet ademt denzelfden geest; en evenwel volgen de zuidelijke provinciën der Unie, de West- en Oost-Indische koloniën in Nederland, onmiddellijk op Cuba, het aan Spanje toebehoorende brandpunt der slavernij. Dat Spanje die behoudt, moest reeds reden genoeg zijn voor anderen, om haar af te schaffen; want er is bijna geene fout, die door Spanje niet is begaan; ja, de toestand, waarin dat land zich in bijna alle opzigten bevindt, zoude kunnen dienen ten bewijze, dat het niets dan fouten heeft begaan; dat het de slavernij alleen behoudt, omdat daardoor zijn val bespoedigd en meer noodzakelijk wordt gemaakt, en dat het zijne bestemming niet is, den weg tot voorspoed te leeren, maar door het aantoonen, hoe men magtige hulpbronnen kan doen uitdroogen en groote voordeelen kan vruchteloos maken, te leeren hoe men *niet* handelen moet.

Wat de Vereenigde Staten van Amerika betreffen, daar is de slavernij de twistappel, die de goede verstandhouding tusschen de Noord- en Zuidelijke Staten steeds verhinderende, reeds meer dan eens de ontbinding der Unie dreigde te veroorzaken. Zij is het struikelblok, dat allen vooruitgang, allen voorspoed, alle beschaving niet alléén tegenhoudt, maar onmogelijk maakt, en alle goede elementen in de Zuidelijke Staten onwerkzaam doet blijven. Men vergelijke die Staten slechts met de Noordelijke, waar geene slavernij meer bestaat, in hunnen vooruitgang. De slavernij vormt tevens den hinderpaal tot verdere vergrooting, door aansluiting van andere Staten. Cuba ware reeds lang het sieraad der Unie geweest, wanneer eene magtige partij in de Vereenigde Staten niet tegen hield, dat men door het tot zich trekken van dat eiland, de quaestie der slavernij meer en meer verwikkelde, de emancipatie der slaven tot een meer en meer verwijderd tijdstip verschoof.

Men kan Engeland niet beschuldigen, dat zijne politiek in den regel te edelmoedig is; maar in dit opzigt heeft het edel, maar vooral regtvaardig en doelmatig gehandeld.

Doelmatig, met zijne koloniën in den toestand, waarin zij nu zijn, met de kostbare oorlogen aan de Kaap, die een niet ver verwijderd gevolg waren van de afschaffing der slavernij. Ja, doelmatig, want het bestaan der slavernij heeft nooit den achteruitgang der landen, waar zij bestond, verhoed, en staat in verhouding tot dien achteruitgang als oorzaak tot gevolg. De toestand der Engelsche West-Indische koloniën, waar de slaven zijn geëmancipeerd, is niet ongunstiger dan die van de onze, waar de slavernij nog bestaat. Wat is Suriname? Wat is er gebleven van al die fortuinen, die in deze kolonie eens hunne rijke bronnen vonden? Het schijnt, dat even als vroeger, de loop der wereldsche zaken reeds meer dan eens, de onregtvaardigheden, die men niet wilde nalaten te bedrijven, heeft onnoodig en onmogelijk gemaakt, dat ook nu weder dezelfde les der Nemisis wordt herhaald. Wil men dan volstrekt die les gegeven zien, zoo als zij geleverd werd op St.-Domingo? Men doet althans alsof men het wilde.

Men werpe ons niet tegen den voorspoed van onze Oost-Indische bezittingen. In de eerste plaats is de slavernij dáár van oneindig zachteren en bijkans niet merkbaren aard; en in de tweede ontkennen wij het absolute der stelling, omdat wanneer het betrekkelijk klein aantal Europeanen dáár aanwezig, eens aan den God der vrijheid werd opgeofferd, er niets overblijven zou, dan een volk, volkomen onbeschaafd, barbaarsch, dat van de beschaving niets kent dan de ondeugden, en evenmin de behoeften der beschaving heeft leeren kennen als de lust, om door arbeid daaraan te voldoen. Die kolonien, hoe groot hare bijdragen aan het moederland moge zijn, kunnen niet voorspoedig genoemd worden, zoolang dat alles alleen mogelijk is door den bestaanden verpligtten arbeid en door het ontbreken van beschaving, van gevoel van eigenwaarde, zedelijke en physieke kracht. Die voorspoed kan evenmin bewezen worden door de hoegrootheid dier bijdragen, als zij daarvan afhangt; maar staat veeleer in een naauw verband met de wijze, waarop die oogenschijnlijk gunstige uitkomsten worden verkregen. Maar, wij bevinden ons zeer wel bij dien stand van zaken! Men zou zich, bij het bedrijven van nog grooter kwaad, dan het beletten van den vooruitgang van zoovelen in het slecht begrepen belang van zoo weinigen, zeer wel kunnen bevinden, zonder het gevoel van schuld, dat elk kwaad vergezelt, en zonder de vrees voor straf, die steeds op elk kwaad gevolgd is.

En wij roepen die straf op ons zelven en onze kinderen; want elk Nederlander, die zich niet verklaart tegen de slavernij, die niet alles doet wat in hem is om haar te doen afschaffen, is even schuldig als de slavenhouder, die zijne slaven afwerkt en mishandelt; zoo wij de zweepslagen zelven niet aanwenden, zoo geldt voor ons ook de verontschuldiging niet, dat wij altijd de mishandeling hebben toegezien, daaraan zijn gewend en dat de gewoonte ons de mishandeling der slaven doet voorkomen als een element, even noodzakelijk in de koloniale huishouding als de mishandeling der dieren in de Europesche maatschappij. Op een grooteren afstand geplaatst, niet door eigenbelang verbinderd, om de slavernij onbevooroordeeld in hare geheele naakte onbillijkheid te erkennen en onvoorwaardelijk af te keuren, dwingt ons de indruk door de gruwelen, welke haar vergezellen, op ons hart en gevoel gemaakt, met des te meer kracht, om haar in de toekomst voor altijd onmogelijk te maken.

Zonder hier verder omtrent de slavernij te willen uitwijden, wenschen wij slechts een argument te bestrijden, dat door de voorstanders van die slavernij, van het regt van den sterksten of liever van den slechtsten, op de afschuwelijkste wijze toegepast, wordt gebezigd tegen hen die haar wenschen af te schaffen. Men zegt, dat in de groote steden van Europa een groot deel, ja, soms een vierde of derde gedeelte der bevolking, in eenen toestand van ellende naar ligchaam en geest verkeert, dien de toestand der slaven zoude kunnen doen benijden. Dit argument is echter, hoewel de zaak daarin genoemd welligt niet geheel ongegrond is, hier zonder kracht; want het onderscheid ligt daarin, dat de slaaf geen waarborg heeft in de wet; dat wanneer hij goed behandeld wordt, dit evenzeer toevallig is, als wanneer hij [illegible] aan de meest verfijnde wreedheid onderworpen [illegible] gezonken die klasse in de groote steden [illegible] ziekte, misdaad en ellende, steeds [illegible] slagtoffers kiezen; hoe groot het verwijt ook zij, dat die bevolking het regt heeft aan de beschaafde Christenen der negentiende eeuw te rigten, zij kunnen nimmer aan *de wet* verwijten, dat zij den uitgang uit dien doolhof van jammer voor haar heeft afgesloten. Dagelijks ziet men in onze maatschappij voorbeelden, hoe enkelen, door het inachtnemen van zelfs bij de grootste armoede mogelijke deugden, spaarzaamheid, matigheid en standvastige vlijt, den weg naar meerdere welvaart voor hunne nakomelingen openen; en even als door de grillen der fortuin somtijds plotselinge verheffing plaats heeft uit de diepste armoede tot in den kring der rijken, zoo verheffen zich anderen wederom tot dien kring door het copieeren van voorzigtige misdaden die zij, met goed gevolg helaas! hier en daar bekroond zien en welke de menschelijke wet onvermogend is te straffen. Dit alles is voor den slaaf onmogelijk en zal nu misschien in onze Koloniën ook voor zijne kinderen onmogelijk blijven. Hij heeft geen regt op de vruchten van zijnen arbeid en al heeft hij na zijne taak volbragt te hebben nog meer gewerkt, gespaard of gewonnen, van dat alles behoort niets aan hem maar alles aan zijn meester: zijn leven, zijn goed en zijn bloed. Hoezeer het voor velen vreemd moge klinken, zoo schijnt het toch waar te zijn, dat in het ebbenhouten foudraal van den neger even stellig een voor veredeling vatbaar beginsel is opgesloten als in de blanke liverij van den beschaafden Europeaan. Maar dat beginsel is in de magt van hen, in wiens magt het *ligchaam* is.

„Hoe die magt is misbruikt, hoe alle pligten zijn verzuimd, hoe alle edele aanleg is onontgonnen gebleven of verstikt, dat bewijst de toestand waarin de slaven zich bevinden. Het zijn evenmin menschen als, ja nog veel minder menschen dan onze paria's. Worden zij eens menschen, dan is de slavernij onmogelijk en daarom houdt men elke ontwikkeling van de menschelijke kiem bij den slaaf terug. Gevoelen zij één oogenblik hunne kracht, hebben zij slechts één oogenblik moed als mensch, dan zijn zij vrij en dan zullen zij in hunne lang gevoedden wraak welligt bewijzen, hoe weinig de slavenhouders hun eigenbelang behartigden, toen zij hunne slaven dwongen, minder dan menschen te blijven.

Men heeft er echter *Christenen* van willen maken! Christenen van de slaven der Christenen!! van hen, wien men niet wilde toestaan *mensch* te zijn? Vruchtelooze arbeid, die de blaam van onmogelijkheid doet rusten op eene godsdienst, dien men trachtte te leeren, terwijl men *tegen hare leer* handelde. Slaven tot Christenen wil men maken, terwijl zij in het hoofdgebod: „Hetgeen gij niet wilt dat u geschiedt, doet het niet aan anderen," niets anders kunnen zien dan bittere bespotting, dan eene nieuwe verfijnde wreedheid!

En gij allen, die voorgeeft de Voorzienigheid zoo naauwkeurig te kennen, dat gij *weet* dat het leven een strijd *moet* zijn, en dat het kwaad noodzakelijk is, gij zult welligt zeggen, dat het lot der slaven door God gewild is en dat zij zich tevreden, gelukkig moeten gevoelen in den toestand, waarin de Voorzienigheid hen heeft geplaatst? Wij antwoorden u, dat wij [illegible] overtuiging evenmin deelen als in uw zoogenaamd [illegible] telijk geduldig berusten in het ongeluk [illegible] *van uwen evenmensch.* Wij gevoelen [illegible] pligt is, om onze medeburgers [illegible] uit hunnen misdadigen [illegible] ondoel- voor de schandelijkheid [illegible] mogen toelaten, matigheid der slaven [illegible] stilzwijgende wet dat men [illegible] bestendigen [illegible] de slavernij moet afschaffen.

De [illegible] van de slavenhouders geven, welke [illegible] de slaven voorbereiden moet, dat [illegible]. De hoofdzaak is, *dat de slavernij* [illegible] *worden;* want zij is eene blaam op ons [illegible] *een vloek op onze toekomst.*

Nederlanderachtigheden.

De Nederlander (N° 1102) komt terug op de voortreffelijke, ook door ons medegedeelde zinsneden van den heer POTGIETER, waarin deze tot vrede en eendragt, tot verdraagzaamheid en wederzijdsche liefde aanspoorde.

Het was ons reeds vreemd, dat de *Nederlander* zoo lang een streven onbestreden liet, dat de strekking had van vredelievendheid en broedermin. Zoodanig streven toch behoort, van het standpunt der anti-revolutie, reeds in de geboorte te worden verstikt. Met groote woorden wordt thans die strijd gevoerd, en wij leeren uit *de Nederlander*, dat de schoone les van den heer POTGIETER in vergetelheid zou doen raken: het leerrijke der historie ook van onzen leeftijd, de eerbied voor een roemrijk verleden, het gevaar van verleidelijke wanbegrippen, het voorregt eener evangelische belijdenis, en de roeping van den Protestantschen Christen.

Wij twijfelen er niet aan, of de heer POTGIETER zal het antwoord aan «*de Nederlander*» niet schuldig blijven: en wij wenschen dus, ditmaal, slechts tegen een citaat van *de Nederlander* een ander citaat over te stellen, hetgeen wij trouwens reeds te lang verzuimd hebben, onder de bijzondere aandacht der anti-revolutie te brengen.

De roeping van den Protestantschen Christen wordt, door een citaat uit «*Ernst en Vrede*» van Ds. VAN DEN HAM, als daarin bestaande geschetst, dat overal en altijd, «zelfs al bestond er vrees voor onrust en verstoring van den vrede» moet voldaan worden aan het bevel des Heeren: «Predikt het Evangelie aan alle creaturen!»: dus eene overal en in alles stelselmatig doorgezette poging tot bekeering.

Ook de Staat heeft zijne eischen, en daar die Staat noch een «*Christelijke*», noch een «*Protestantsche*» is, evenmin als een «*Roomsche*» of een «*Joodsche*», zou het volgen van die stelling — op het geestelijk gebied zeer aannemelijk — de ondergang van het Vaderland berokkenen.

Met kordaatheid heeft dan ook de Regering, dezer dagen, dat geliefkoosde stelsel der anti-revolutionnairen, die het niet tot het geestelijk gebied willen beperkt, maar op den burgerlijken staat overgebragt hebben, bestreden wat de Nederlandsch Indische koloniën betreft.

De Regering zal beknopt en duidelijk haar beginsel openleggen ten aanzien van de verspreiding van het Christendom in Nederlandsch-Indie.

De bewering, dat de Nederlandsche Staat is een *Christelijke* Staat, en daarom de verspreiding van het Christendom, zoo niet door active, dan althans door passive middelen *moet* bevorderen, is niet aannemelijk.

Wat ook te dien aanzien de persoonlijke wenschen mogen zijn van hen, die het staatsbestuur uitmaken, zij mogen, ambtshalve handelende, niet vergeten, dat de Nederlandsche Staat geene bepaalde kerkelijke geloofsbelijdenis heeft, en dat elke poging, om de eene godsdienstige overtuiging boven de andere te begunstigen, eene afwijking zou zijn van het in de Grondwet gehuldigde beginsel van gewetensvrijheid en gelijkstelling der gezindheden.

Het is de taak niet van het Staatsbestuur bij het beramen van regerings-maatregelen uit te gaan van de stelling, dat (zoo als in het Voorloopig Verslag van 12 Maart jl. gezegd wordt) «op Nederland eene providentiële roeping rust om aan de bevolking van zijne overzeesche bezittingen de weldaad des Christendoms te schenken.»

Men betwist geenszins, dat het in de plannen der Voorzienigheid ligt, dat dit het gevolg zal zijn van de Nederlandsche vestiging in den Indischen Archipel, maar men beweert slechts, dat het Staatsbestuur onbevoegd is, om die veronderstelling, hoe waarschijnlijk zij ook wezen mag, tot rigtsnoer van zijne handelingen te nemen. Het Staatsbestuur moet in de keuze zijner middelen blijven binnen eenen werkkring, die op het stuk van geloofsbelijdenis, volkomen kleurloos moet zijn. Het beschermen van personen, regten en eigendommen, opdat de maatschappij in haar eigenaardig voorwaarts streven niet worde belemmerd, ziedaar de bestemming van den Staat.

Al wat dat streven kan verstoren of verhinderen, moet door den Staat worden opgeheven, en daarom moet hij in de eerste plaats zorgen voor rust en orde, als de eerste voorwaarden van beschaving en ontwikkeling.

Het is deze pligt, het zijn deze inzigten, die de rigting hebben bepaald van de in Nederlandsch Indie aangenomen gedragslijn ten aanzien van de verspreiding van het Christendom. Daar, waar talrijke Mahomedaansche bevolkingen met al hare elementen van fanatismus en tegenstand de meerderheid uitmaken, heeft de Regering gemeend preventief te moeten handelen: in die gedeelten van Nederlandsch Indie zijn dus, met uitzondering van de groote steden, geene zendelingen tot prediking van het Evangelie onder de inlanders toegelaten. Trouwens bij het bestaande regerings-stelsel zou die toelating zonder eenigen twijfel door de inlanders worden opgevat als een bewijs, dat het Nederlandsch Gouvernement hunne bekeering tot het Christendom begeert, en dat de zendelingen zoovele ambtenaren zijn door de Regering afgevaardigd, om het bekeeringswerk te volbrengen. De Regering mag naar hare overtuiging geen voet geven aan zulk een dwaalbegrip, al mogt het thans bestaande vertrouwen niet in gevaar brengen van onherstelbaar te worden geschokt.

Overigens heeft de Regering, zich nimmer verzet tegen hetgeen naar haar inzien geschieden kon zonder hare beginselen te verloochenen en zonder gevaar voor rustverstoring. Zij heeft bijv. niet verhinderd dat zendelingen te Batavia, Samarang en Soerabaya wonende, vertalingen van gedeelten des Bijbels hebben vervaardigd, gedrukt en rondgedeeld. Zij heeft toegelaten, dat afgevaardigden van het Nederlandsch Bijbelgenootschap gedurende vele jaren het Javaansch hebben beoefend in het centraal gedeelte van Java, alwaar de landtaal het zuiverst gesproken wordt; zij heeft dit toegelaten niettegenstaande die vergunning was gevraagd met het erkende doel, dat de alzoo verkregen taalkennis zou benuttigd worden voor het vervaardigen van eene nauwkeurige vertaling van de Heilige Schriften. De Regering belemmert den invoer in Nederlandsch Indie niet van de in Nederland gedrukte vertalingen des Bijbels en evenmin het uitdeelen of verkoopen derzelve aan de Javanen. Zij verhindert de Javanen niet, zich bij de zendelingen in de groote steden gevestigd, te vervoegen en van hen onderrigt te vragen. Zij vergunt aan de zendelingen den toegang tot de inlanders, die geheel ongezocht het Christendom hebben omhelsd of het voornemen daartoe aan den dag leggen, maar zij meent de beoordeeling omtrent plaatsen en personen, alsmede het stellen van bepaalde voorwaarden niet uit hare handen te moeten geven. Zij is verantwoordelijk voor de rust: de zendelingen zijn het niet. *Haar* oordeel moet in dezen beslissend zijn.

Overal waar de verkondiging van het Christendom de rust niet bedreigt, heeft de Regering den vrijen loop gelaten aan de prediking van het Evangelie. De Moluksche Archipel, Timor en de onderhoorige eilanden, sommige gedeelten van Celebes en Sumatra, de eilanden Bali, Lombok, eindelijk het groote eiland Borneo zijn voor de zendelingen opengesteld.

Vraagt men nu, waartoe de vertaling des Bijbels in het Javaansch toegelaten, wanneer men niet gezind is, de vrije prediking van het Evangelie op Java te vergunnen? het antwoord ligt voor de hand. Zoo de Javanen zich door de lezing onzer Heilige Schriften willen laten stemmen ten gunste van het Christendom, de Regering zal geene hinderpalen in den weg leggen aan de godsdienstige beweging, welke uit die ingenomenheid mogt ontstaan. Waar die beweging het vormen van Christelijke vereenigingen mogt ten gevolge hebben, en waar uit die vereenigingen de wensch *openbaar* wordt, om door zendelingen te worden onderwezen, zal die wensch niet onbevredigd blijven. Onder zoodanige omstandigheden zal de Regering even pligtmatig toegeven aan den wensch der bekeerden, als zij tot hiertoe pligtmatig heeft gemeend te moeten weêrstand bieden aan een aandrang die van elders komt.

Aldus begrijpt de Regering hare stelling tegenover de Inlandsche bevolking in het algemeen. Nergens pogingen, om het bekeeringswerk zelfs in schijn door den steun van het wereldlijk gezag ingang te verschaffen; overal strenge onzijdigheid; overal vergunning tot prediking, waar de rust daardoor niet wordt in gevaar gebragt; overal streng toezigt, waar dat gevaar aanwezig is.

Een voorbeeld zal niet te onpas zijn. Op verschillende punten van de residentie Soerabaya en ook te Samarang hebben zich ongevoeliglijk Christen-gemeenten onder de Javanen gevormd. Men verhindert de zendelingen niet, de gemeenten te bezoeken, maar men laat hun niet toe, zich naar de *Mahomedaansche* dessa's te begeven tot prediking van het Evangelie.

Zouden ook hier, waar rust en vrede bedreigd konden worden, ware liefde tot het Vaderland en een echt opgevatte Christenzin niet behooren te leiden tot het niet onverzettelijk doordrijven, op burgerlijk gebied, wat op het geestelijke gewis kan worden bevorderd?

Buitenland.

ENGELAND.

De ministeriële bladen melden, dat zich voor het corps der gewapende kustwachters vele manschappen aangeven.

— Te Southampton is eergisteren eene openbare volksvergadering gehouden, waarin besloten is, met nadruk het gouvernement aan te sporen tot krachtige maatregelen, om Turkije tegen Rusland te beschermen.

— Het aantal der door de brievenposterij in het vereenigd rijk bezorgde portbetalende brieven, is in het afgeloopen jaar gedurende eene week in elke maand geteld. Volgens eene op de uitkomst dier telling gebouwde berekening, bedraagt het geheele aantal dier brieven over 1853, vier honderd elf millioen, dat is 31½ millioen meer, dan in 1852. Sedert 1840, het jaar der posthervorming, is het aantal brieven jaarlijks gestadig toegenomen en van 169 millioen geklommen tot 411.

— Berigten uit Lissabon van 19 Januarij houden in, dat de admiraal Corry dien dag met bijna al de schepen van zijn eskader den Taag verlaten had. Het zeggen was, dat hij een kruistogt moest doen.

— Te Portsmouth is het nieuwe schroef-linieschip *Caesar* in dienst gesteld.

FRANKRIJK.

De *Moniteur* berigt dat de heer Mason zijne geloofsbrieven als gezant der Ver. Staten aan den Keizer der Franschen heeft overhandigd. Hij heeft daarbij eene aanspraak, en wel in de Engelsche taal, tot den Keizer gerigt, en zeide onder anderen: «Wij zien met bewondering de ongemeene welvaart die Frankrijk thans geniet. Door in mijne ambtsbetrekking mede te werken tot het onderhouden eener hartelijke welwillendheid en tot de uitbreiding der maatschappelijke en handelsbetrekkingen met dit land, zal ik niets anders doen dan de inzigten van den President der Unie verwezenlijken.

BELGIE.

De zitting der Vertegenwoordigers van den 26 heeft een tooneel opgeleverd, hoedanigen gelukkig hier te lande in de parlementaire debatten zeldzaam zijn: de oppositie kantte zich met hevigheid tegen uitgaven voor het Departement van Binnenl. zaken aan, en spaarde noch den tegenwoordigen, noch den vorigen minister. Het gold vooral de uitgaven voor de statistiek, waaromtrent eene reeds uitgebragte stemming ondanks het reglement, dadelijk weder vernietigd werd.

DUITSCHLAND.

Het munt-congres, dat te Weenen zou plaats hebben, is onbepaald uitgesteld.

SPANJE.

Men heeft berigten uit Madrid van den 20 Januarij. Zij behelzen geene nieuwe feiten, maar stellen den toestand voor als dagelijks meer bedenkelijk wordende. Het ontslag van den minister van justitie en de jongste tegen de staatsregeling inloopende maatregelen hebben de kracht van het bestuur zeer verminderd. Zijne warmste voorstanders beginnen te vreezen, dat de aangevangen worsteling zich ligtelijk tegen hetzelve zou kunnen keeren.

ITALIE.

In de maand October jl. had de Sardinische regering de inkomende regten op de granen aanmerkelijk verminderd en op 50 cent per mud bepaald. Het daartoe strekkende koninkl. besluit was echter slechts van tijdelijken aard, en onlangs ter definitive bevestiging aan de kamer van afgevaardigden voorgelegd. De commissie, die met het onderzoek van den voorgestelden maatregel belast was, had eene verdere vermindering tot op 25 cent voorgedragen. Volgens berigten uit Turijn van den 19den, heeft de kamer thans het voorstel der commissie verworpen en tot de algeheele afschaffing der invoerregten op de granen besloten, nadat de minister Cavour verklaard had, dat de regering aan die afschaffing de voorkeur gaf boven verdere vermindering der regten.

RUSLAND.

In bijzondere berigten uit Petersburg van 18 Januarij wordt gemeld, dat het vertrek der vloten uit den Bosporus aldaar onder al de klassen der bevolking een diepen indruk had gemaakt, en menigeen tot nadenken scheen te hebben gebragt. Voorshands werd verwacht, dat eerst dan de maatregel als van een vijandelijken aard zoude worden beschouwd en de gezanten te Parijs en te Londen last zouden hebben, om hunne paspoorten te vragen, wanneer het blijken mogt, dat de Russische schepen in het vrije verkeer met Russische havens aan de Zwarte Zee mogten worden belemmerd of verhinderd. (Zie de telegraphische berigten onder *Turkije*.)

Voor het overige werd gesproken van eene vertrouwelijke zending naar de Hoven van Weenen, Parijs, Londen en Berlijn, welke aan graaf Orloff zoude worden opgedragen.

TURKIJE.

Men is thans eenigermate stelliger bekend met het antwoord van Rusland, niet dat betreffende de voorstellen van de Weener conferentie, door Turkije aangenomen (welk antwoord eerst later zou worden ontvangen), maar dat betrekkelijk het binnenzeilen der verbonden vloten in de Zwarte Zee.

De tekst van het antwoord der Russische regering is nog niet bekend; men kent daarvan slechts den hoofdinhoud, die door verschillende depêches wordt opgegeven.

Deze nota brengt geene vredebreuk tusschen Rusland en de Westelijke mogendheden. Zij verklaart, dat de Russische regering het binnenstevenen der vloten in de Zwarte Zee niet als een geval van oorlog beschouwt, en zij vraagt van de Fransche en Engelsche regeringen nieuwe ophelderingen over de strekking en het wezenlijk karakter van die vertooning. Dienvolgens zullen de gezanten van Rusland Londen en Parijs niet verlaten, vóór dat die ophelderingen gegeven zijn, en ingeval deze niet voldoende wierden geacht. Maar het is waarschijnlijk, dat aan hen de beoordeeling der meerdere of mindere waarde van het antwoord niet zal worden overgelaten, en dat zij in elk geval nieuwe voorschriften uit St.-Petersburg hebben te wachten.

Eene der depêches, welke uit Weenen zijn afgezonden, is iets uitvoeriger dan de andere, en beweert, dat Rusland het binnenzeilen van de verbonden vloten in de Zwarte Zee niet als een geval van oorlog beschouwt, doch alleen onder voorwaarde, dat de vloten Turkije en Rusland op gelijken voet zullen behandelen. Indien deze beperking juist is, laat het gewigt daarvan zich gereedelijk beseffen.

Voorts dient opgenomen te worden het volgende telegraphisch berigt uit Weenen, van den 25 dezer; het behelst nagenoeg hetzelfde, maar met eenige bijvoeging ter slotte; om het verband deelen wij dit berigt in zijn geheel mede. Het luidt aldus:

«Depêches uit Petersburg, gister alhier ontvangen, melden dat Rusland het binnenzeilen der vereenigde vloten in de Zwarte Zee, niet als een *casus belli* beschouwt, in de onderstelling althans, dat zij bevel hebben, om Rusland en Turkije op volstrekt gelijken voet te behandelen. Rusland verwacht te dien opzigte zeer bepaalde verklaringen. Hier hoopt men een gunstig antwoord uit Parijs en Londen te ontvangen.

Ter beurze was de stemming buitengemeen levendig.»

In eene beschouwing over de Turksch-Russische zaken zegt de Londensche *Times* den 25 o. a. het volgende:

«Volgens de door ons uit Berlijn ontvangene berigten en de mededeelingen, welke de Russische gezanten in Londen en Parijs bekomen hebben, schijnt het, dat Keizer Nicolaas het niet raadzaam geoordeeld heeft, op het berigt van het binnenzeilen der vereenigde vloten in de Zwarte Zee, tot eenen uitersten maatregel over te gaan. Indien wij wel onderrigt zijn, heeft hij op die handeling niet geantwoord met eene bedreiging, noch met een protest, veel minder met eene oorlogsverklaring, maar met eene vraag. Hij wenschte te vernemen, welke de bedoelingen der vloten zijn; of zij voor Turkije partij zullen trekken, of eene strenge onzijdigheid in acht zullen nemen. De aard der aan de admiralen gegevene instructien is geenszins geheim voor Europa. Admiraal Dundas heeft het in zijne dagorders verkondigd «dat de vloten de Turksche schepen in het Turksche gebied in alle streken der Zwarte zee moeten beschermen.» Dit is ook ter kennis gebragt van de te Sebastopel bevelvoerende officieren, en verder duidelijk gemaakt door het uitzeilen van een Turksch convooi naar Battoum onder onze bescherming. Dit een en ander is zoo bekend en duidelijk, dat het Russische gouvernement daaromtrent geene verdere ophelderingen behoeft te vragen, en bovendien is het regtstreeks, door sir H. Seymour en door de circulaire van den heer Drouijn de Lhuys aan het kabinet van Petersburg bekend gemaakt, welken weg Engeland en Frankrijk besloten hebben te volgen. Uit dien hoofde zijn de gouvernementen van Engeland

Frankrijk niet verpligt, om aan de russische ministers kennis te geven of de genomene maatregelen al dan niet inbreuk maken op eene strenge onzijdigheid, en of zij beschouwd moeten worden als daden, waarmede voor Turkije partij getrokken wordt. Dat staat alleen ter beslissing van Rusland. Onze vloten zijn naar de Zwarte zee gezonden, met oogmerken ter bescherming en met instructien van gelijken aard. Voor het tegenwoordige bestaat geen oogmerk om eenig deel van het Russisch gebied, noch om Russische schepen aan te vallen. Indien onze schepen een Russisch eskader ontmoeten, zullen zij het beletten op nieuw een aanval tegen Turkije te doen, en het naar Sebastopol terug drijven, in geval van tegenstand met geweld. Rusland zal zelf moeten beslissen, of het deze tusschenkomst wil beschouwen als eene regtmatige daad van gewapende scheidslieden, of als eene deelneming aan den strijd. De verbondene mogendheden hebben nog niet eenige vijandelijkheid aan Rusland aangezegd, maar slechts verklaard, dat hetzelve Turkije niet zal aanvallen, waar zij in staat zijn, om dit te beletten.

»Wij weten niet, welke ophelderingen verder dienaangaande gegeven kunnen worden; maar zeker is het, dat de baron van Brunnow, na met onze bewindslieden gehandeld te hebben, zijne passen *niet* gevraagd heeft, en men zegt, dat hij gesproken heeft van het vragen van verdere bevelen uit Petersburg. — Deze handelwijze schijnt aan te duiden, dat Rusland, zelfs nu nog, begeerig is, om de zaak niet tot het uiterste te laten komen, en oorlog te vermijden. De kans op eene bevrediging is dus waarlijk nogmaals geopend. De oorlog, ten minste is niet verklaard, noch zijn de gezanten teruggeroepen op het berigt van het voortzeilen der vloten. Daaraan schijnt voorshands eene vredelievende beteekenis gehecht te mogen worden. Doch het kan ook misschien niet meer beduiden, dan dat de keizer steeds tracht, de verantwoordelijkheid van de oorlogsverklaring op de verbondene mogendheden te werpen. Dit zal weldra uitgemaakt worden door het eerstdaags te verwachten antwoord des keizers op het laatste Weener protocol.«

— Ten aanzien van de wijze, op welke zich de Oostenrijksche en Pruissische gezanten te Konstantinopel hebben verklaard, nopens het vertrek der vereenigde vloten uit den Bosporus naar de Zwarte Zee, wordt thans van eene half-officiële zijde gemeld, dat de genoemde gezanten, kennis bekomen hebbende van het voornemen, om werkelijk tot dien stap te besluiten, zich verpligt hebben gerekend, om ten duidelijkste te doen blijken, dat men tot dien maatregel is overgegaan, zonder dat zij daartoe op eenigerhande wijze hebben medegewerkt; dat zij daartoe den eersten ambtenaar bij het Oostenrijksche gezantschap met eene geschrevene nota naar Redschid-Pacha hebben gezonden, met last, om een afschrift daarvan in handen van dien bewindsman te laten, houdende dat het bedoelde besluit geheel buiten toestemming der Oostenrijksche en Pruissische gezanten is genomen, en ook niet is gelegen in de overeenkomst van Oostenrijk met Frankrijk, Engeland en Pruissen, zoodanig als die in de nota van 12 Dec. is uiteengezet en gebleken.

Op de meeste beurzen hebben de geruchten van vredelievenden aard gunstig gewerkt, vooral te Parijs; te Weenen, daarentegen, heeft de rijzing niet aangehouden, ja, is die door eene daling gevolgd. Uit alles kan men opmaken, dat het hier eene nieuwe verdaging, eene nieuwe flaauwe poging tot onderhandeling geldt, waarvan de uitslag nog zeer onzeker is. Een geacht buitenlandsch blad zegt dan ook, dat men de strekking van het antwoord der Russische regering niet overdrijven moet, indien althans de zin van die nota zoodanig is, als de verschillende depêches luiden. Welligt, dat men te Weenen de zaak uit te ongunstig licht beschouwt, even als te Parijs uit een te voordeelig gezigtspunt.

»Deze nota, zegt de *Indépendance*, is eene verdaging, eene verschuiving, niets meer.

Er blijft nu nog, zoo als gezegd is, het antwoord te wachten op de voorstellen van Weenen, zoo als het door Turkije is aangenomen.

»Er blijft ook over het oog te slaan op de mogelijke talrijke gebeurtenissen op het krijgstooneel en in de Zwarte Zee.

»Reeds vreesde men te Parijs den 25 hier en daar, dat er eene botsing tusschen de onderscheiden vloten niet te vermijden ware. Wat ons betreft, gelooven wij, dat die vrees niet gegrond is. Volgens de jongste berigten, regtstreeks uit Konstantinopel ontvangen (van den 16), bevonden de vereenigde vloten zich toen bij Varna, de Russische vloot aan den uitersten oosthoek van de Krim te Kafta, in de engte van Enikale, waardoor men van de Zwarte zee in die van Azof komt. Blijkbaar zullen de verbonden vloten de Russische scheepsmagt aldaar niet zijn gaan opzoeken, omdat zij geene aanvallende bestemming hebben en dat haar eenige doel is de bescherming van het Ottomanisch grondgebied en de vlag van dat land. Men mag dus aannemen, dat er nog geene botsing heeft plaats gehad. Men verzekert zelfs, dat nieuwe voorschriften aan de Russische schepen zijn gezonden, om alle mogelijke botsing te vermijden, welke niet door de volstrekte bescherming van Turkije's grondgebied en schepen geboden wordt.

»Diezelfde geruststellende berigten melden echter ook, dat het gerucht te Konstantinopel in omloop was, dat Kars in de handen der Russen zou zijn gevallen. Dit is wel maar een gerucht, doch indien het gegrond is, dan zou de Porte van die zijde zeer bedreigd worden. Dan zouden de Russen tot in het hart van Aziatisch Turkije kunnen voortrukken. Daarenboven is Kars eene der belangrijkste vestingen van het Turksch grondgebied, waartegen Frankrijk en Engeland verklaard hebben, dat zij geenerlei aanval van Rusland's zijde zouden dulden.

»Uit de Vostendommen blijkt uit alle berigten dat er een belangrijk gevecht bij Kalefat heeft plaats gehad; [illegible] waaromtrent men geene bijzonderheden hoegenaamd heeft; men zeide dat de Russen voornemens waren 10,000 man des noods op te offeren, om die belangrijke stelling te vermeesteren.

»Alle tijdingen komen voorts daarin overeen, dat Turkije's geldmiddelen uitgeput zijn, dat het ook allezins hulp aan manschap noodig heeft. Het dringt dus op de nadrukkelijkste wijze op bijstand van de beschermende mogendheden aan.«

De kansen aan die zijde zijn dus ongunstig; maar in Petersburg zou men daarentegen het gevaar inzien, dat Rusland alleen zou blijven staan, de vloot in de waagschaal wierd gesteld; en men sprak aldaar van eene vertrouwelijke zending van graaf Orloff naar Weenen en Berlijn, en verder naar Parijs en Londen, om zoo mogelijk nog tot eene vereffening te komen. Andere berigten luiden weder geheel tegengesteld en beweren, dat Rusland tot het uiterste wil volhouden: bij al die onzekerheid kan men niet anders dan zoo menigmalen, in de verloopen acht maanden, afwachten.

Er zijn ook geruchten in omloop, dat de Turken op hunne beurt den regteroever van den Donau zijn overgetrokken, en zich van de stad Turna hebben meester gemaakt; — doch zich aldaar niet hebben kunnen handhaven.

— De nieuwe Oostenrijksche gezant te Petersburg, graaf Valentin Esterhazy, zou den 24 naar zijn post vertrekken.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

De Regering heeft een wetsontwerp ingediend, waarbij *de Paardenposterij* wordt opgeheven. Dit ontwerp bevat drie artikelen van den volgenden inhoud:

Art. 1. De wetten en wettelijke verordeningen betrekkelijk de paardenposterij van; 29 Augustus 1790; 23 en 24 Julij 1793; 9 December 1798 (19 Frimaire VII jaar, Bull. des Lois nº 242); 20 Mei 1799 (23 Prairial VII jaar, Bull. des Lois nº. 288; 14 December 1799 (23 Frimaire VIII jaar, Bull. des Lois nº. 336); 6 Maart 1805 (15 Ventôse XIII jaar, Bull. des Lois nº. 36); 10 Mei 1805 (20 Florial XIII jaar, Bull. des L. nº. 42); 20 Mei 1805 (30 Florial XIII jaar, Bull. des L. nº 43); 1 November 1805 (10 Brumaire XIV jaar, B. des Lois nº. 246); en 6 Julij 1806 (Bull. des Lois nº. 104), in zooverre die nog in het Rijk van kracht zijn, worden ingetrokken.

Art. 2. Aan de postillons der paardenposterij, die vóór of op den dag van de invoering dezer wet, krachtens art. 12 der boven aangehaalde wet van 9 December 1798 (19 Frimaire van het VIIde jaar) aanspraak op pensioen hebben verkregen, kan dat pensioen worden toegekend. Het wordt op het grootboek der gewone pensioenen ingeschreven. De verzoeken, daartoe strekkende, moeten, binnen den tijd van drie maanden na den dag van de invoering dezer wet, bij het Departement van Finantien worden ingediend. Na dien tijd is de aanspraak op pensioen vervallen.

Art. 3. Deze wet treedt in werking op den 1sten Julij 1854.

Aan de Tweede Kamer zijn aangeboden *acht* Ontwerpen van wetten, strekkende tot het verleenen der hoedanigheid van Nederlander aan: C. Hill, te Soerabaija; C. L. Overbeck, te Samarang; J. A. C. Damnitz, te Samarang; M. A. Jasper, te Samarang; P. Andreas, te Samarang; J. R. Lange, te Haarlem; L. H. A. Schröder, te Batavia, en J. J. C. Henckel, te Batavia.

Reglement op het beleid der Regering van Nederlandsch Indie.

(*Vervolg.*)

Naar die wetten, instellingen en gebruiken wordt ook door den Europeschen regter gevonnisd in de zaken der aan zijne regtspraak onderworpen inlandsche hoofden en bij de kennisgeving in hooger beroep van door den inlandschen regter, in burgerlijke en handelszaken, gedane uitspraken. Op die wetten, instellingen en gebruiken wordt door de Europeschen regter, bij zijne regtspraak naar de voor Europeanen vastgestelde wetgeving, zooveel mogelijk acht gegeven, wanneer inlanders, buiten het geval waarin de bij het 2de lid bedoelde verklaring heeft plaats gehad, of het geval van vrijwillige onderwerping aan gezegde wetgeving in de bij wettelijke bepalingen aangewezene gevallen, als verweerders in burgerlijke of handelszaken voor hem te regt staan. Bij de regtspraak over inlanders in het 3de en 4de lid van dit artikel bedoeld, neemt de regter de algemeene beginselen van het burgerlijk en handelsregt voor Europeanen tot rigtsnoer, wanneer het de beslissing geldt van zaken, die bij de hiervoren bedoelde godsdienstige wetten, instellingen en gebruiken niet geregeld zijn.

Art. 72. De militaire strafregtspleging berust op wetboeken en andere algemeene verordeningen, door den Koning vastgesteld of goedgekeurd, zooveel mogelijk overeenkomende met die, welke in Nederland bestaan.

Art. 73. Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet, dan ten algemeenen nutte, op de wijze bij Kon. besluit bepaald, en tegen voorafgaande schadeloosstelling. Het vereischte van voorafgaande schadeloosstelling kan niet worden ingeroepen, wanneer oorlog, brand, watersnood, aardbeving, vulkanische uitbarsting of andere dringende omstandigheden eene onverwijlde in-bezit-neming vorderen. Het regt van den onteigende op schadeloosstelling wordt hierdoor niet verkort.

Art. 74. Alle twistgedingen over eigendom of daaruit voortspruitende regten, over schuldvordering of andere regten behooren bij uitsluiting tot de kennis van de regterlijke magt. Evenwel blijven de tusschen inlanders of tusschen met deze gelijkgestelde personen van denzelfden landaard gerezen burgerlijke geschillen, welke volgens hunne godsdienstige wetten of oude herkomsten ter beslissing staan van hunne priesters of hoofden, daaraan onderworpen.

Art. 75. De regterlijke magt wordt alleen uitgeoefend door regters bij de algemeene verordeningen aangewezen.

Art. 76. Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van den regter, dien de algemeene verordeningen hem toekennen.

Art. 77. Alle tusschenkomst van de Regering in zaken van Justitie, niet bij dit reglement toegestaan, is verboden.

Art. 78. De zaken, welke uit haren aard of krachtens algemeene verordeningen ter beslissing staan van het administratief gezag, blijven daaraan onderworpen. Geschillen over bevoegdheid tusschen de regterlijke en administrative magt worden door den Gouverneur-generaal, na raadspleging van- en in overeenstemming met den aad van Nederlandsch Indie, beslist volgens regels bij Koninklijk besluit te stellen.

Art. 79. Geschillen over bevoegdheid tusschen de regtbanken en de inlandsche priesters en hoofden, als ook tusschen den burgerlijken en militairen regter, worden op den voet en de wijze bij het vorig artikel bepaald door den Gouverneur-Generaal beslist.

(*Wordt vervolgd.*)

's Gravenhage, 27 Januarij.

Berlijn, 26 Januarij. Het *Journal de St. Petersbourg* van den 20sten bevat het berigt, dat de notificatie betreffende het binnenstevenen in de Zwarte Zee van de vereenigde vloten aan het Russische kabinet slechts mondeling geschied zijnde, door dit kabinet noodzakelijk is verklaard, vooral van de beide Westersche mogendheden cathegorische verklaringen te vragen omtrent de beteekenis, welke zij aan dit feit willen geven. Van den inhoud dier verklaring zal de latere handeling van Rusland afhangen.

—

Z. M. heeft den F. heer van der Elst, die als lid der commissie voor de Rhijnvaart op nieuw voor den tijd van drie jaren was benoemd, op zijn verzoek uit die betrekking eervol ontslagen, onder dankbetuiging voor de diensten, door hem gedurende een aantal jaren bewezen, en tot lid der commissie voor de Rhijnvaart te Dordrecht benoemd den heer F. C. Deking Dura, voor den tijd, nog gevorderd ter aanvulling der drie jaren van den heer F. van der Elst.

—

Z. M. heeft de benoemingen van mr. C. Fock, burgemeester van Nigtevecht, en van E. de Wendt Alberda van Ekenstein, burgemeester van Marum, tot secretaris hunner gemeente, met Zijne goedkeuring bekrachtigd.

—

Z. M. heeft aan den heer G. A. Neomagus, op zijn verzoek, een eervol ontslag verleend als ontvanger der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen te Ittervoort, behoudens aanspraak op pensioen.

H. M. de koningin heeft eene prachtige bijdrage gezonden als prijs voor de verloting ten behoeve van drie weezen te Delft.

Gisteren middag heeft er bij Z. K. H. prins Hendrik een diner plaats gehad, dat door ministers en vele aanzienlijken werd bijgewoond.

Gisteren is aan het paleis van Z. M. ontvangen het kostbaar smyrnaasch tapijt, dat in de koninklijke fabriek te Deventer is afgewerkt, en tot een geschenk voor Z. M. den keizer der franschen bestemd is.

Z. K. H. prins Frederik zal aanstaanden Maandag een groot bal geven.

Gisteren avond werd alhier ten tooneele opgevoerd de opéra: *Les mousquetaires de la Reine*, voorafgegaan door le vaudeville: *Le chevalier des dames*. De opbrengst dezer voorstelling was geheel bestemd ten behoeve der algemeene armen der Residentie. Na aftrek van eenige kleine kosten, bedroeg de zuivere som ƒ 534,84, zijnde aanzienlijk meer, dan in de vier voorgaande jaren. H. M. de koningin en H. K. HH. prins en prinses Hendrik hebben deze voorstelling met hunne hooge tegenwoordigheid vereerd.

De heer C. A. Arbeiter, hof-bontwerker alhier, is door H. K. H. prinses Hendrik der Nederlanden tot H.D. hofleverancier benoemd.

De 24 navolgende gemeenten in de provincie Zuid-Holland hebben nog besloten de kermis af te schaffen: [illegible] Alblasserdam, Arkel, Nieuw-Beijerland, [illegible] Brandwijk, Hardinxveld, Hillegersberg [illegible] Terbregge), Hazerswoude, [illegible] Nieuwland (land van Arkel), [illegible], Sas-Oudenhoorn, Pijnacken, [illegible], Valkenburg [illegible]senheim, Schipluiden, [illegible] en Wijngaarden.

— Uit [illegible] al het ontwerp om ƒ 200,000 [illegible] een kanaal van Assen naar Groningen [illegible] de Tweede Kamer zijn ingekomen, [illegible] staan, dat deze voordragt, bij de [illegible] dezelve weder bijeenkomt, zal inkomen, [illegible] dus in Drenthe met volle gerustheid over de [illegible] indiening mag verheugen.

Volgens een berigt van Zr. Ms. consul te Archangel, zijn aldaar gedurende 1853 regtstreeks uit Nederland aangekomen 82 Nederlandsche schepen, alle in ballast, waarvan 21 uit Amsterdam, 23 uit Groningen, 11 uit Schiedam, 2 uit Vlaardingen, 14 uit Rotterdam, 1 uit Delfshaven, 1 uit Brielle, 6 uit Delfzijl.

Van deze schepen vertrokken, beladen met rogge, lijnzaad, vlas en teer, 31 naar Amsterdam, 13 naar Schiedam, 7 naar Rotterdam, 14 naar de Maas, 3 naar Groningen, 3 naar Delfzijl, 2 naar Antwerpen, 1 naar Wormerveer, 1 naar de Zaan, 1 naar Delfshaven, 1 naar Zwolle, 1 naar Vlaardingen.

Uit vreemde havens kwamen 46 Nederlandsche schepen, alle in ballast, als 4 uit Antwerpen, 6 uit Hamburg, 1 uit Kopenhagen, 5 uit Hull, 2 uit Aberdeen, 1 uit Westport, 15 uit Londen, 1 uit Harburg, 2 uit Dundee, 1 uit Cette, 1 uit Galway, 1 uit Gent, 1 uit Liverpool, 1 uit Kiel, 1 uit Cuxhaven, 1 van de Seine, 1 uit Poole, 1 uit Newry.

Van deze schepen vertrokken, beladen met rogge, lijnzaad, gerst en haver, 14 naar Amsterdam, 16 naar Londen, 3 naar Hamburg, 3 naar Antwerpen, 1 naar de Maas, 1 naar Leith, 2 naar Liverpool, 1 naar Grimsby, 1 naar Peterhead, 1 naar Rotterdam, 2 naar Schiedam.

In de zitting van den gemeenteraad van Rotterdam van gisteren nam de Voorzitter het woord tot het doen [illegible] de navolgende mededeeling: In de *Oude Rott. Cour.* was, zeide hij, eene hoogst onvoegzame advertentie of mededeeling voorgekomen over de Zondagsmuziek. Hij had een bepaald onderzoek ingesteld naar den oorsprong dier advertentie, waarbij hem gebleken is, wie er den inzender van was. Het lag thans niet in zijne bedoeling, om ernstig gevolg aan deze zaak te geven, omdat de raad te hoog geplaatst is om zich haar te mogen aantrekken. Hij bragt het gebeurde echter ten openlijke kennis, ten einde daardoor den schrijver te verwittigen, dat hij wel zal doen, zich voortaan voor dergelijk schrijven te wachten. Wat de *Oude Rott. Cour.* betreft, die nog altijd geregtigd is tot het dragen van het stadswapen, haar zal spreker ernstig over het gebeurde onderhouden en zal hij, wanneer zich later een soortgelijk geval mogt voordoen, aan den raad voorstellen haar het regt tot het voeren van dat wapen te ontnemen.

× × **Leijden**, 26 Januarij. Heden overleed aan eene kortstondige ziekte de heer J. W. A. van Hulst, hoofdcommissaris van politie alhier, in den ouderdom van 62 jaren; een man die door een onberispelijk gedrag en onvermoeiden ijver uitmuntte en gedurende het vierde eener eeuw, waarin hij aan het hoofd der plaatselijke politie zich bevond, de algemeene achting genoot, die hij zich waardig maakte door aan de naauwgezette vervulling zijner ambtspligten eene minzaamheid te paren, die hem ook van den geringsten burger een verstandig raadsman en trouwen helper deed zijn.

Amsterdam, 27 Jan. Eergister avond had alhier in het gebouw *Eensgezindheid*, eene vergadering plaats van de Amsterdamsche afdeeling der Vereeniging *Nederlandsch Mettray*. De Voorzitter, de heer W. H. Suringar deelde een verslag mede nopens den bloei en den vooruitgang der Vereeniging; in dit jaar had zij 102 leden gewonnen en was de jaarlijksche contributie met *f* 609.55 vermeerderd. Hij vond daarin een krachtigen prikkel, om tot verdere ondersteuning en uitbreiding eener zoo nuttige Vereeniging mede te werken. De Voorzitter wijdde ook nog eenige woorden aan de heeren Mahieu en de Wall van Puttershoek, in leven leden der hoofd-commissie.

Dordrecht, 26 Jan. Bij de stemming voor een lid der Provinciale Staten alhier, is Mr. P. Blussé van Oud Alblas met 200 van de 398 uitgebragte stemmen, waarvan 4 van onwaarde, gekozen.

Arnhem, 26 Jan. De begrooting van inkomsten en uitgaven dezer gemeente heeft het ongewone cijfer bereikt, in ontvangst, van *f* 324,555,91½, en in uitgaaf van *f* 323,900,24½; het batig slot zou dus *f* 655,67 beloopen. De gewone inkomsten zullen echter niet toereikend zijn, om deze sommen te bereiken, zoodat de gemeenteraad besloten heeft tot den verkoop van effecten en het sluiten eener geldleening. Deze hooge cijfers worden veroorzaakt door de kosten voor de uitbreiding der stad, waardoor de begrooting ongeveer *f* 100,000 hooger dan gewoonlijk wordt.

Zutphen, 25 Jan. De ijsdam in den IJssel bij het Katerveer en Hattem is, volgens berigten, gister doorgebroken. Ook verneemt men, dat ijs in de Zuiderzee is opgeruimd, zoodat de communicatie alsnu grootendeels is hersteld en alleen nog wordt belemmerd door den dam, die boven Doesburgh nog steeds blijft zitten.

Groningen, 26 Jan. De gemeenteraad heeft besloten tot den verkoop der jagt- en collatieregten dezer stad. De kermis, die in Mei e. k. gehouden moet worden, zal plaats hebben; maar over de verdere beslissing nopens het al of niet houden der jaarlijksche kermissen, bestaat ook hier groot verschil van gevoelen.

× **Assen**, 24 Jan. De werkzaamheden aan het Drentsche Middenkanaal worden ijverig voortgezet, zoodat eerstdaags de eerste schutsluis zal worden gesteld. Over het algemeen echter klagen de arbeiders over het geringe loon, dat zij ontvangen, hetgeen in de tegenwoordige omstandigheden zeer drukkend is. Men is druk bezig met den verkoop van veengronden, die naast het kanaal gelegen zijn. Uit alle oorden van dit gewest stroomen de koopers toe, ten gevolge waarvan de prijzen der veenplaatsen in de jongste dagen ruim *honderd percent* zijn gestegen.

— Op den huize Oldengaerde is den 17 dezer overleden de heer Jonkh. A. W. van Holtha tot Oldengaerde, lid der Provinciale Staten van Drenthe, burgemeester der gemeente Dwingelo, en Collator der kerkelijke gemeente aldaar. Van af 1815 tot aan zijnen dood lid der Provinciale Staten en sedert 1819 burgemeester, was hij wel geen vriend van de vrijzinnige rigting, maar bestreed hij toch meermalen *het behoud* in deszelfs misbruiken en schadelijke gevolgen. In zijn burgerlijk leven was hij een bij uitstek ijverig en algemeen bemind man.

⊥ **Dedemsvaart**, 25 Jan. Deze week poogde eene dienstmeid alhier zich door middel van ophanging van het leven te berooven. De knecht hoorde hare worsteling, sneed haar af, en mogt zich in het behoud van haar leven verheugen. Die vreugde was evenwel niet duurzaam. Ten gevolge der verkregene wonden, is de ongelukkige reeds een lijk.

Ingezonden Stukken.

De Heer Mr. Jan Bieruma Oosting.

Zonder twijfel zal de heer Oosting wel eens aan het spreekwoord gedacht hebben: «van de vrienden moet men het hebben», toen, in de avondzitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van den 26 Nov. jl., bij gelegenheid der discussie over het hoofdstuk der Staatsbegrooting (Justitie) de heer Mr. Jan Bieruma Oosting als zijn voornamen bestrijder optrad, en beweerde, dat het vorige Ministerie zich niet buiten allen invloed der verkiezingen had gehouden.

Maar was dan de heer Oosting een vriend van den heer Thorbecke? Eerder zoude men dit geloofd hebben, dan dat men uit de, tot dusverre enkele redevoering, in de Kamer door den heer Oosting gehouden, eene strekking tot volslagen vijandschap zoude hebben gezien. Hij toch was de bijzonder begunstigde van den heer Thorbecke, toen hij, ongeveer vier jaren geleden, geroepen werd tot de betrekking van burgemeester van West-Stellingwerf, zonder daarom gevraagd te hebben, zonder zelfs op de voordragt van den Commissaris des Konings geplaatst te zijn geweest. Dit althans mag men gerustelijk aannemen, dat de heer Thorbecke, bij de benoeming van den heer Oosting, welke zonder twijfel niet is geschied dan na een grondig onderzoek, en na bekomene inlichtingen omtrent zijne politieke denkwijze, eenen politieken vriend meende aangetroffen te hebben en er nimmer aan zal hebben gedacht, dien heer later in 's lands vergaderzaal als volbloed-reactionair, als zijnen hevigen bestrijder te zullen ontmoeten.

Na deze inlichtingen omtrent de persoon van den heer Oosting vooraf te hebben laten gaan, zullen wij stilstaan bij een paar zinsneden, door dien vertegenwoordiger geuit. Zij zijn de volgende:

«Hetgeen door de twee voorlaatste sprekers is in het «midden gebragt, over den middellijken of onmiddellijken «invloed der Regering op de verkiezingen, heeft mijne «bevreemding eenigzins opgewekt» enz., en verder: «Ik heb «volstrekt geene reden om eenige waarde te hechten aan «het algemeen verwijt aan dit gouvernement gedaan; het«geen bij de laatste verkiezingen heeft plaats gehad, is naar «mijne overtuiging de uitspraak der kiezers geweest, zonder «eenige inpulsie van hooger autoriteit,» enz.

Wel, mijnheer Oosting! hoe hebt gij dusdanige uitdrukkingen kunnen bezigen, gij die zoozeer als iemand de overtuiging hebt, dat ze niet allen waarheden behelzen? — Gij kunt zoo spreken in 's lands vergaderzaal, ten aanhoore van het Nederlandsche volk, en vreesdet gij niet, dat uit het kiesdistrict Steenwijk zich zoo vele kiezers bevinden, die welligt uwe woorden zouden kunnen logenstraffen?

Maar neen! gij dacht misschien op dat oogenblik niet aan de rustelooze en onvermoeide pogingen door u, bij de laatste verkiezingen, in het werk gesteld, om in het kiesdistrict Steenwijk, waarvan de Friesche gemeente West-Stellingwerf, waar gij als Burgemeester fungeert, een deel uitmaakt, de benoeming eerst van den heer O. R. van Andringa de Kempenaer en later die van den heer J. van Lennep als lid der Kamer te bevorderen; of dacht gij misschien dat al uwe handelingen zouden zijn vergeten? Neen, Mijnheer de Burgemeester; van algemeene bekendheid is het dat *gij* tot *tweemalen* toe hebt voorgezeten in eene vergadering van de invloedrijkste kiezers van *uwe* gemeente en van Oost-Stellingwerf, welke gemeente mede tot datzelfde kiesdistrikt behoort; en dat deze vergaderingen te *uwen* huize en op *uw* verzoek plaats grepen; dat gij u bij de kandidatuur van den heer de Kempenaer de meest mogelijke moeite hebt gegeven, om Zijn Ed. aan de kiezers aan te bevelen. Was daartoe — ook toevallig — juist uitgekozen de dag, waarop gij met de leden van het *stembureau* voor de inlevering der stembilletten voor de leden der Provinciale Staten *op het Gemeentehuis* vergaderd waart? Wie heeft aan velen *aanbevelingsbriefjes* uitgereikt, die in menigte voorhanden waren, en wie bejegende nog dezen en genen met eene hartelijke toespraak, om hen voor uwen kandidaat te winnen?

Voorts wil men, dat gij na het bedanken van den heer O. R. v. Andringa de Kempenaer, de tweede vergadering als Voorz. leidende, met eene zekere minachting het voorstel van sommige kiezers van de hand wees om een voormalig lid der kamer tot kandidaat te stellen, zeggende dat Zijn Ed. te oud was (N. B. de heer van Lennep telt bijna gelijke jaren) en toen met de meest mogelijke kracht van woorden de daar vergaderde kiezers overreedde om de keuze op genoemden heer van Lennep te vestigen; — en eindelijk:

dat gij door woorden en gesprekken dezen uwen candidaat hebt aanbevolen; terwijl het tevens zeer opmerkelijk is, dat in de meeste der herstemmingsbilletten voor de Provinciale Staten van wege het Plaatselijk Bestuur uitgegeven en twee en 3 dagen vóór de inlevering der stembilletten van de Staten-Generaal aan de kiezers rondgezonden, toevallig aanbevelingsbriefjes van den heer van Lennep bevonden, waardoor wel degelijk aan de uitspraak der kiezers eene groote inpulsie is gegeven, zoo als door velen zelven is erkend en zij daarover later hun leedwezen betuigden.

En indien dit alles nu waarheid behelst, hetgeen trouwens zoo vele kiezers uit die oorden zouden kunnen bevestigen, hoe hebt gij dan, willens en wetens, woorden kunnen spreken, die onwaarheid behelzen? Gaarne willen wij gelooven, dat de *Hooge* Regering van dat alles geen kennis droeg of konde dragen; maar gij maaktet als Burgemeester toch ook een deel der Regering uit; *gij* hebt op de verkiezing invloed uitgeoefend, en met de hand op het geweten, kunt gij niet zeggen, dat de benoeming van den heer J. van Lennep is geweest de uitspraak der kiezers, zonder impulsie van hooger autoriteit: dat is van den Burgemeester, die wel degelijk zijnen invloed als zoodanig heeft gebruikt en met ligtvaardigen tred over den moeijelijken toestand is heengestapt, om den Burgemeester van den kiezer te scheiden.

Doch genoeg; wij willen het hier bij laten blijven, en eindigen met dezen raad aan den jeugdigen Volksvertegenwoordiger te geven: dat, wanneer hij weder zijn mond mogt openen, om in de Tweede Kamer [illegible] Gen. het woord te voeren, zijne taal dan overeenkomstig de waarheid zij; — dat hij wel beseffe, dat op den Volksvertegenwoordiger de dure verpligting rust, om met onpartijdigheid de belangen van het Vaderland te behartigen, met ter-zijde-stelling van de zucht om roem en lof te behalen; en eindelijk, indien hij andermaal zijnen invloed bij de verkiezingen mogt willen doen gelden, niettegenstaande zijne handelingen algemeen werden afgekeurd, dat hij dan met meer omzigtigheid in de persoon zijner keuze te werk ga en het Vaderland althans dan beter diene.

Correspondentie.

Wij ontvangen drie Vervolg-stukken ter beantwoording van de notulen van den «Secretaris van het Leesgezelschap R. J. P.» voorkomende in de *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode.*

Deze stukken worden door ons *niet* geplaatst. Wij wenschen onze kolommen tot de opneming niet te verlagen van eene refutatie van zoutelooze laagheden, die alleen kunnen bewijzen, tot welk eene diepte de «Ministriële couranten» zijn gezonken, en hoe weinige achting zij zich zelven toedragen.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 27 Januarij 1854.

Nederland.	Pct.		**Rusland.**		
Ned. W. Schuld.	2 1/2	59 1/2 60 1/2		Pct.	
Dito Certificat. .	3	71 1/2 7/8 1/2	*Hope* 1798/1816	5	101 1/4 101
Dito Dito . .	4	88 1/2 89 9/16	Dito 1828/1829	5	101 1/4
O. I. Leening. .	4		Cert. 1831/1838	5	
Amort. Syndic.	3 1/2		Dito Dito	4 1/2	89 1/4
Hand.-Maats. .	4 1/2		Dito *Hope* . . .	4	
Belgie.			Dito *Stieglitz* .	4	
Certificaten. . .	2 1/2		Dito dito 5e Ser.	4	
Dº *Rothschild* .	2 1/2	47 3/4 8 3/4	Inschr. Assig. .	6	
Frankrijk.			Certific. dito. .	6	68 1/2
Obligatiën . . .	3				
Spanje.			**Polen.**		
Nieuwe	1	19 1/16 3/8 1/8	Obligatiën . . .	4	
Dito Buitenl. .	3	40 1/2			
Dº Binnenl. º/m.	3	30 3/8 5/8 3/8	**Oostenrijk.**		
Bew. Sp. Com.		4 1/4 7/16 1/8	Metalliek . . .	5	67 3/4 69 8 1/8
Amort. Schuld.			Dito bet. Amst.	5	84 1/2 5 1/4 4 5/8
Portugal.			Dito letter B. .	5	84 1/2 5 1/4 4 5/8
Londen nieuwe.	5	34 1/2 5 9/16	Dito 1847 . . .	2 1/2	35 1/8 1/4
Dito uitgest . .	4		Dito 1851/1852	2 1/2	35 1/8 1/4

Mex. te Lond. 3 pct. $22\frac{3}{8}$; dito Onb. $22\frac{3}{8}$, $\frac{11}{16}$, $\frac{3}{8}$; Gren. te Lond. Onb. 7, $\frac{1}{4}$; Peru $4\frac{1}{2}$ pct. $62\frac{1}{4}$, 63.

Nadat bereids alle fondsen zoo binnen- als buitenl. tot verhoogde prijzen gretig van de markt genomen werden, liep de markt, door eenige later bewerkstelligde verkooporders in Hollandsche, Spaansche, Portugeesche en Oostenrijksche, algemeen terug tot nagenoeg op de slotkoessen van gisteren.

FRANKFORT, Donderdag, 26 Jan. Metal. 5 pct. $70\frac{3}{8}$; Spanje Binn. 3 pct. [illegible] dito 1 pct. [illegible]; Wiss. op Parijs $93\frac{1}{4}$; dito op Amst. $100\frac{1}{8}$.

LONDEN. Woensdag 25 Januarij. Consols op tijd 91, $90\frac{1}{4}$; Mexico N. 3 pct. 23, $22\frac{3}{8}$; Peru N. $4\frac{1}{2}$ pct. 66; Gren. Uitg. $6\frac{3}{4}$; Spanje 1 pct. 19, $18\frac{3}{4}$; dito Buitenl. 38; Russen $4\frac{1}{2}$ pct. 88, 87; dito 5 pct. 105; Sardinie 5 pct. 86; Holland $2\frac{1}{2}$ pct. 60, $59\frac{1}{2}$; dito 4 pct. 90.

PARIJS, Woensdag 25 Januarij. Fr. $4\frac{1}{2}$ pct. ex c. 97.65; dito 3 pct. 69.85; Sp. Binn. 3 pct. $35\frac{1}{4}$; dito 1 pct. $18\frac{3}{4}$; Russen $4\frac{1}{2}$ pct. $85\frac{1}{2}$; N. Metall. 85.

WEENEN, Woensdag 25 Januarij. N. Metall. $90\frac{5}{8}$; dito lett. B. $111\frac{1}{2}$; Bankactien 1320; Lomb. 5 pct. $101\frac{1}{2}$; Lot. v. fl. 250 133; Wiss. Lond. 12.17; Parijs $148\frac{1}{4}$; Zilver 25.

MADRID, Zaturdag 21 Januarij. Sp. Binn. 3 pct. 40; dito nieuwe 1 pct. $20\frac{1}{8}$.

Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.